

Току що делото довели сме средъ пътя —
ти йокъ, такова . . . Туй е гряхъ и срамота.
И кой го прави, кой? Азъ, казва се, баща
съмъ твой, и нека менъ е просто да ти кажа:
отъ някое времѣ въ тебъ сякашъ сила вража
е влязла! Все така, все онака било,
тозъ кривъ и онзи кривъ, на всякъде все зло . . .
Да кажемъ че е тъй. Добре. Но съ гюрултия
ни ма се някаква постигва управия? . . .
Ба! Съ Левски, Богъ да го прости, така веднъжъ
се счепкахме. И днесъ все помня. Ази дръжъ,
той дръжъ — и няма край: какво и какъ да бъде,
когато дойде день и намъ ни се отсъди
свобода. Ази все налягахъ: царь, та царь . . .
Народа стадо е и трябва му овчарь,
да го реди, да знай защо и де го води . . .
А той напираше: Царь? Своите изгоди
царете гледатъ . . . — Ний сме имали царе;
народътъ и тогазъ не е билъ по-добре
отъ днесъ. Защото ми е свобода? За царете?
И тази добра! Я вижъ: ти хората съ озцете
сбарабарявашъ. Богъ на хората е далъ
умъ — те сами да си оправятъ своя халъ.
Царете сж добри, но въ приказките само —
и съ добрините си те нека плъзнатъ тамо!
Той дръжъ и азъ дръжъ, а Ружина Първанъ
(дошелъ бе съ мене и той на ъкренския ханъ,
където бехме се за среща спогодили
тамъ съ Левски) отстрана ни гледа и се хили,
па току изведнъжъ: „Азъ да ви кажа вамъ,
като ви слушамъ тъй отдеве на-насамъ
да се делякате, на паметъ що ми падна:
отколе имало два циганина — гладна
и жълна братя, петите имъ отъ гладъ
се пукатъ: — 'Ехъ, сега, подзелъ едина братъ,
да има топълъ хлябъ, па бучица и друга
и сиренце, таквозъ . . . А? Както сме се тука

